

Юрій ЯНОВСЬКИЙ

ЧОТИРИ ШАБЛІ

Роман

Київ
“ЗНАННЯ”

*Пустимо стрілку, як грім по небу;
Пустимось кіньми, як дрібен дощик;
Блиснем шаблями, як сонце в хмарі!
(К о л я д к а. «Н а р. Ю ж.-Р у с.
П ь с н и» Метлинського, стор. 338).*

ПЕРША ПІСНЯ

Г о л о с :

*Благословіть почати щирий труд,
Що відчинив би далину, як двері.
Довірте не достойному перу
Достойне слово ставить на папері.*

*Багато в світі радості й принад,
Країн багатих і зелених вічно,
На сонці спіє синій виноград,
І синє море майорить музично.*

*Чудесні дива ходять по морях
І манять нас, і закликають ніжно.
Та що нам їхній бунтівливий стяг,
Коли не стяг це нашої вітчизни!*

*Минé і молодість, як золотінь,
Лиш вічний труд ніколи не загине,
Коли кладе отак покірний син
Країні милій — серця тепле віно.*

*На вітрі рухаються руки рей,
На обрії — омана заозерій...*

Х о р :

*Ми стаємо плечима до плечей.
І світ відчинено, як двері!*

Вони завмерли, ніби ковтнули міцної отрути і вона їм забила дух. Галатів чуб один ворухився, звисаючи над оком. Подзьобане віспою обличчя Марченка стало страшним одразу — оббите морською водою обличчя кольору сухого полину. Остюк безтурботно тримав у руці соняшника і поклав руку на Шахаєве плече. Цей похмуро пригнувся на стільці, простягнувши наперед зціплені руки. Він наче сидів на сідлі. Новенький френч з плямами на плечах, де були погони, солдатські штани і нові шеврові чоботи з острогами, букет весільних воскових квітів на грудях — так виглядав Шахай.

Це сиділи на скелі орли, напустивши на себе всю поважність завмерлих хвилин. Це — ще не порушена нічим тиша, яка розірветься через голосне квиління стріл, брязкіт щитів, іржання коней, і затремтить степ, затрясуться шляхи під копитами сміливих вершників. Чи знають вони свою силу і волю, замах клинків своїх, мужність серць і світло очей? Не знають вони ні сили, ні волі, ні мужності серць, ні замаху клинків. Та що їм до таких дрібниць, коли вони почувають, що живуть! Їх четверо верховодить усім Новоспаським. Вони літають, як птахи, кружляючи над рідними хатами, вище й вище, на синю скелю неба, ледве помітними крапками стають там, і насилу впасти може згорі завмираючий клекіт. Вони живуть!

— Ворухися, чортова клацалко! — сказав крізь зуби високий Галат. Проте сам він не ворухився, упершись рукою в бік і одставивши ліву ногу. Наймолодший з чотирьох, він був і найнетерплячіший.

Марченко сердито скосив очі на Галата, і в цей момент фотограф клацнув затвором. Так вони й залишилися на платівці, ці Марченкові косі очі.

— Готово, — сказав фотограф, граційно вклонившись чотирьом друзям.

Вийшли на сільську вулицю. В повітрі літало довге біле павутиння. Ранок, чудний ранок Шахаєвого весіл-

ля, кінчився. Галат біг попереду — довгоногий, тонкий і чубатий. Остюк забирав усю землю під себе, ступаючи кривими ногами кіннотника. Він розмахнув правою рукою, а ліва увесь час висіла, не рухаючись, наче нею вічно притримував Остюк шаблю. На Марченкові була матроська сорочка і капелюх, тільки славетний кльош було запхано в чоботи. Шахай ішов, нечутно ступаючи по порохнявій дорозі.

— Ми знялися на карточку, — сказав похмуро Марченко. Він трохи гаркавив.

— На карточку! — прокричав Остюк сильним голосом: він звик вахміструвати в ескадроні. — Тепер революція!

— Ми забули знятися з шаблями. І з револьверами в руках...

— Ми виходимо на дорогу, — раптом почав Шахай, перебивши Галата, — дайте мені тільки повінчатися. Як на карточці ми разом, так і скрізь чотири наших голови не виходять з карточки. Ось ми всі нежонаті йдемо, а сьогодні я повінчаюсь, і всі ми повінчаємось, і одружить нас із собою далека путь та грізне життя.

Вони дійшли до ярмарку. Осінь, найкраща пора, пахла з усіх підвід. Пшениця, ще не продана, стояла в лантухах, і мідяне зерно поллято сонячним блиском. Вози гарбузів, кавунів та яблук, гарби соняшників, фортеці з капусти, буряків, картоплі, вінки цибулі, ще яблука, огірки, баклажани — все, що вродила оброблена гірко земля.

— Революція здала нам козирі у руки. Ми їх тримаємо, доки прийде наша гра. Я не знаю, що буде в містах, бо я загубив нитку до тих, що там керують. Але тут у нас ми будемо готові до того, щоб не дати нігде, нікому, нічого за нас вирішувати. Наше слово — у нас у пальці, а в руках шаблі, й кулемети, і тридюймовки, і сам Господь! На колосальнім безмір'ї віє зараз вітер, немає жодної влади, а кожен ярмарок — настояща революція.

Шахай показав рукою навкруги.

— Ось ті, що приїхали на наш клич. Я чекаю з дня на день від телеграфіста на станції повідомлення про офіцерський ешелон з фронту, який варто було б обеззброїти.

— Може, їм, поміваєш, теж треба зброї вдома? — сказав Остюк.

— Гасити революцію? Бач, вони поодинці не можуть, вони їздять ешелонами! Справедливий і правий лише той, хто перемагає. Годі тобі згадувати за дурну справедливість. Сила і воля до життя — ось найсправедливіший закон. Хватай за горлянку і відбери зброю, а потім хай кажуть, де справедливість. Мало тобі за твій вік бито зуби?

Так розмовляючи, вони дійшли до валки підвід, що розташувалася осторонь ярмарку. Добрі військові фургони, коні аж репаються, брезенти зверху, і під ними на двох возах кулемети. Хазяї коней поважно ходили навкруги, лускаючи насіння, і груди їхні розпирало чекання.

— Здорові були, — сказав Шахай привітно.

— Здоров, — відповів йому Шворень — рябий гевал, що пишався з свого кулемета, котрого він з братом Санькою привіз з фронту.

— Мовчи, дурень! — крикнув на нього Санька, метко підбігши до Шахая. — Ми приїхали, — притишив Санька голос, — приїхали з усією бандою. Нас двоє та Виривайлів аж четверо. Бубонів Петро з кулеметом. Василишиних два брати з хутора, дядько Макар-чедник. Отакі ми всі.

— Сила велика, а головне — надійна, — промовив Шахай, ручкаючися з усіма названими людьми, — я вас запрошую до себе на весілля сьогодні.

— А кулемети?

— І кулемети. Галат заведе вас до мого двору, а я піду ще погомоніти з людьми.

— А ми? — запитали Остюк та Марченко.

— Ви ж друзки. Підіть постережіть, щоб ніхто церкви не вкрав.

Шахай пішов між возами, питаючись за ціни, за врожай, за кількість солдатів, що поприходили з фронту. Він ходив по ярмарку, переступаючи калюжі, ніби широкі ріки, баклажани нагадували йому кров, черетяне віниччя біля яток перетворювалося йому на пишні бунчуки, плаhti на руках — на прапори, і вітер над ярмарком — на гомін і шум армій. Бджола сіла Шахаєві на руку — він не прогнав її, доки та сама не злетіла, відпочивши. Пахло свіжою соломою і осінню.

До церкви люди посходилися, як на Великдень. Церкву колись будували ще запорожці — вона була тісна і старовинна. За всім доглядало, певно, хазяйське око братчика низового, бо міцніше зробити церкву не стало б хисту й нині. Все окували залізом. Навіть панікадило було такої неймовірної ваги, що влітку, під час одправ, порипували сволоки, на котрих воно висіло, лускалися дошки, і здавалося, втягне хреста з бані до церкви ця щира запорозька пожертва. Суворі звички Січі Запорозької відбилися на церкві. Ікони було змальовано з братчиків-будівників, з кошового отамана, з курінних. В такій церкві ставало страшно серед вусатих чорних лицарів, уквітчаних оселедцями, в козацьких свитах — лицарів жорстоких та відважних. Вони позирали зі стін, переморгувалися один з одним — часто з презирством до молільників, іноді — вибачливо, рідко — з потуранням. Та парафіяни вже позивали до своїх ікон.

*Ой скинемось та й по таляру
Та купім коня отаману!*

Галат мугикав собі під ніс, обходячи церкву. Свічок наявно не хватало. Вусаті ікони гнівалися зі стін: їм треба більше світла. Але церкву не було вже давно й так освітлено. Хіба що запорожці, повертаючися з

ПІСЛЯСЛОВО

От і скінчено річ. Проспівано кілька пісень. Читач мав нагоду переконатися, що пісні серед прози не зайві, за піснями марширують землею інші герої, марширує час — осінь, зима, літо, б'ють копитами бойові коні, марширує за плугом робітничий клас, за великим плугом, який заорює межі; уся земля тремтить від напруженості життя і летить-пролітає в наше майбутнє, ради якого всі ми живемо.

В громах і дзвонах, у брязкоті шабель народжувалися герої роману. Клинки, кулі, набої убивали порожнечу біля їхніх тіл. Герої вийшли і жили. Та минули бої, дехто став серед втомної, пустельної, самотньої тиші. Вона важка, може. Ба, не треба її класти на карб авторові, що знає ціну справжній бадьорості. І герої з'єднуються знову для боротьби.

Що трапиться далі з партизанами? Куди дійде впевнений крок їхньої мужності? Чи спроможний буде автор, узявши пензля в руку, домалювати колись їхні портрети? Показати, як пролетаризувалося двадцятип'ятимільйонне селянство тридцятимільйонної нації? Він свідомий колосальності такого завдання, його не лякає багаторічна робота над словом. Але, доки пролетаріат виростатиме, автор візьметься за складання маршів, за писання бадьорих слів, щоб його класу було красно на барикадах. Може, за цей час і виринуть десь на поверхню життя невтомні бійці і читачеві знайомі.

Зараз же — вони зникли з очей автора. Останні слова, які він чув од них, були: «Вперед, партизани!»

Жовтень, р. 1929

Романтика «нещадного реаліста»

Творчий доробок Ю. Яновського різножанровий: новели, оповідання, повісті, романи, поезії, п'єси. Не всі вони витримали випробування часом, але кращі з них — це одкровення, оригінальний погляд на світ.

Його приваблювали яскраві характери, небуденні, екстремальні ситуації, у яких найвиразніше розкривалися глибинні людські риси. Манера письма цього автора позначена суб'єктивною стихією: вибухом емоцій, патетикою, введеними «назовні» авторськими симпатіями та антипатіями. Ю. Яновський був тонким стилістом з особливим чуттям слова, його відтінків і нюансів. Сам письменник називав себе поетом, який інколи пише прозу.

Художні здобутки Ю. Яновського дають право визнати його новатором в українській літературі ХХ століття. Письменник опоетизував могутню стихію національно-визвольного руху в Україні та його трагічні наслідки в «Чотирьох шаблях», розмірковував над долею творчої інтелігенції в романі «Майстер корабля».

«Чотири шаблі» (1930) Ю. Яновського виростають з елементів авантюрного роману. За спостереженнями М. Ласло-Куцюк, тут не обійшлося без впливу французького письменника Клода Фаррера і його роману «Фома Ягня» про морських піратів. Ці морські мотиви з'являються найперше у піснях, якими розпочинається кожний із семи розділів.

Кожна з пісень складається з «голосу» та «хору», і такий композиційний засіб побудови нагадує античну драму. Читку завершеність має і кожний розділ, який проектується на героїчну пісню за своєю поетикою, характерами, ніби запозиченими з дум, легенд, балад.

Більшість літературознавців визначають тематику цього твору як «опоетизування героїки громадянської війни», виходячи з точки зору радянської історії. Так, одна з деталей у творі вказує на те, що йдеться про 1920 рік, — це слова Остюка, звернені до Ничипора Марченка про сім найкращих юнацьких років, відданих війні. Автор лише відштовхує-